

Elke dag worden er verse kinderen geboren
ELKE DAG WORDEN ER VERSE KINDEREN GEBOREN
EN ELKE DAG GAAN OUDE KINDEREN DOOD
Ach, mijn lieve kind, je bent pas zeven
maar als je later oud zult zijn
zo oud als ik nu ben, ik ben nu een-en-tachtig
ik lig nu midden in de nacht nog wakker
omdat ik morgen jarig ben, ik word dan twee-en-tachtig
en omdat ik denk aan alle anderen
die morgen niet meer bij mijn feestje zijn
Dan gaat de slaap aan mij voorbij
Al die anderen die vroeger, lang geleden
hoe vlug is toch de tijd vergleden
alle vrienden en vriendinnen
en mijn broer, en mijn oudste kind
lang geleden had ik ook een lieve moeder
mijn lieve vader was al heel jong dood
Allemaal, allen die vroeger op mijn verjaardag
taart kwamen eten, en te veel biertjes dronken
omdat ik veertig werd, of vijftig, misschien zestig,
toen ik blijvend jong was, zo voelde dat toen nog
Die allen, die er nu niet meer zijn
achter de horizon verdwenen
in een ander licht verschenen

zoals ons werd geleerd
Maar of dat echt wel waar is
of dat dit maar verhaaltjes zijn
en praatjes om het verdriet te dempen
van het verloren zijn, van de pijn die blijft
van de wond die open blijft
over allen die nooit vergeten zijn
en in de nacht al naar mij komen
in de dromen, alsof ze er weer zijn
en als schimmen op mijn feestje blijven
Soms moeten we samen even huilen
jij en ik, omdat we weer iemand hebben verloren
dan is het koud, alsof het een jaar lang heeft gevoren
een beetje huilen om elkaar te troosten.
en dan de tranen weer te drogen
Om dan weer een nieuw sprookje te verzinnen
toch opnieuw weer te beginnen
om te proberen te achterhalen
wat de zin van alle leven is
want wat moet je anders dan?
want wat kun je anders dan?
Om te ontdekken dat alle sprookjes eindigen
bij een nieuw begin
alles draait om het steeds weer opnieuw beginnen

om de appels die rijpen aan de bomen
de nieuwe bloemen steken hun kopjes op
oude mensen sterven, er worden verse kinderen geboren
Zo draait het leven door
als ik er niet meer ben, ben jij er wel
zo gaat er niks voor goed verloren
wat blijft is het gemis
over wie er niet meer is
Er is een nieuwste oogst van kinderbloemen
In die mooie ruiker ben jij een gele boterbloem
En toen begonnen ze allemaal te zingen
“lang zal opa leven, hoezee, hij kan nog honderd jaren mee”
Maar toen zag opa al die mensen die hem dierbaar waren
heel ver weg, heel stil staan, aan de horizon
tussen de beukenbomen en de struiken vol met hazelnoten
waar ze op hem staan te wachten
een beetje ijl, een beetje in de mist
Toen wist hij dat het geen honderd jaren,
maar misschien nog zeven jaren waren, of misschien nog twee
de laatste jaren om zijn laatste centen op te halen
en de laatste rekeningen te betalen
en te zien of er dan nog wat geld over was voor de timmerman
bij wie hij zijn doodskist ging bestellen
en de kleermaker om zijn doodshemd te bemeten

van zeven ellen linnen, bij elkaar genaaid met zwart garen

Ach, mijn lieve kind, als je zelf later, later, heel veel later

later, dat wordt het nooit, dat dacht ik vroeger ook altijd,

maar het werd al heel vlug later, veel te vlug

Later dus

als je heel oud bent, je moet er zelf maar niet aan denken,

maar het gaat gebeuren, ook voor jou

dat je een-en tachtig bent, dus heel veel later pas

en als je dan midden in de nacht aan het prakkezeren bent

omdat je de volgende dag twee-en-tachtig wordt

en dat je dan denkt, waar zal opa Ton nu zijn

en oma? en haar lekkere bonbons?

Waar zijn die twee gebleven?

Dan staar je naar het plafond, maar je ziet het niet

je hoort geen houtworm knagen

maar je ligt met honderd vragen die je wakker houden

Je hoort de muizen op de zolder

die al feest aan het vieren zijn

omdat ze weten dat er kruimels van de taart

voor hen over blijven, zoals in de laatste dertig jaren

omdat steeds minder mensen op jouw verjaardag komen

Nee, je ziet een sterrenhemel

en in de wind hoor je het zingend kind

dat jij zelf was toen je zeven was

en met het kussen in de armen
over de bedsprei danste
Lang zal opa leven
Maar als zijn leven dan toch een sprookje was
over wie hij was, over wie hij had willen zijn
welke kant van het blad papier
was met een lichte pen beschreven
en welke donkere kant
was met ramspoed vol geschreven?
Er zijn geen mooier kleuren
dan de kleuren van de bloemen
die zelfs in de winter naar de zomer geuren
er is geen mooier geel
dan het geel van boterbloemen
en er is geen mooier blauw
dan het blauw van korenbloemen
Met zo'n mooi veldboekje dat je plukt
zeg je tegen oma
ik hou van jou, ik wens je nog veel jaren vol geluk
en dan zegt oma tegen jou: 'ik hou van jou.
jouw ogen zijn van korenbloemblauw'
En dan zeg jij: 'maar opa zegt dat mijn ogen zwart zijn.'
En dan zegt oma. 'Maar mijn kind,
opa is al tien jaar lang kleurenblind.'

Maar ook bloemetjes verdorren
om voort te blijven bestaan
laten ze hun zaadjes waaien in de wind
En wij, mijn kind? Wij mensen zijn ook bloemen
die hun zaadjes mee laten waaien met de wind
daar krijgen we mooie bloemen voor terug
zoals jij er nu een bent, mijn boterbloemenkind.
Zo waaien we allemaal een tijdje mee
totdat de wind de verkeerde kant opwaait
en we achter de horizon verdwijnen
waar veel anderen op ons wachten
Maar of dat allemaal wel waar is
of dat dit ook allemaal maar thuis hoort
in het sprookjesboek dat wij nu samen
aan het verzinnen zijn
om onze pijn een beetje te verzachten
Het leven is niet meer
dan alle dagen touwtje springen
en daarbij de mooiste liedjes te zingen
tot je er op een dag te oud voor bent
dan kom je langzaam aan je end
In spin, de bocht gaat in
ken je het versje nog?
we springen tot het spelletje over is

en je, uit spuit

uit het leven wordt uitgeluid.

In spin, de bocht gaat in

uit spuit, de bocht gaat uit.

